

se žalobce zároveň nároku, může býti žaloba vzata zpět bez přivolení žalovaného až do konce ústního přeličení (§ 237 c. ř. s.). Žalobkyně však dosud před soudem zejména ani v dovolací odpovědi výslovně neprohlásila, že se vzdává co do provise žalobního nároku.

Čís. 9090.

V rozepři o odevzdání a vrácení propachtovaných pozemků ke dni, jenž nespadá v období sklizně, nelze povolití prozatímní opatření zákazem odpůrci s pozemky nakládati a je obdělávati, aniž vnucenou správou pozemků.

(Rozh. ze dne 11. července 1929, R II 248/29.)

Za rozepře o odevzdání a vrácení propachtovaných pozemků navrhl žalobce povolení prozatímního opatření buď zápovědí, s pozemky nakládati a je hospodářsky obdělávati, nebo vnucenou správou pozemků. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Nesprávné právní posouzení spočívá podle stěžovatelova názoru v tom, že se prozatímním opatřením zajišťuje vlastně nárok, o jehož zajištění nebylo žádáno. Soud rekursní má stížnost za odůvodněnou. Není sporným a stěžovatel uznává, že žalobce osvědčil, třebaže dosud sporný nárok, by žalovaní vyklidili a mu odevzdali propachtované jim žalobcovy pozemky. Mylným jest však názor napadeného usnesení, že bylo třeba učiniti zatímní opatření proto, že se bylo obávati, že by jinak soudní vymáhání neb uskutečnění nároku bylo zmařeno nebo značně stíženo, po případě, že opatření toho bylo třeba, by bylo zabráněno hrozícímu násilí nebo by byla odvrácena hrozící nenahraditelná škoda (§ 381 čís. 1 a 2 ex. ř.). Třebaže tento zákonný předpis nevyžaduje osvědčení takových skutečností, jako druhý odstavec § 379 ex. ř. o zajištění pohledávek peněžitých, kde odpůrce ohrožované strany činí něco, by zmařil nebo stížil dobytí peněžitě pohledávky, a stačí podle § 381 ex. ř., má-li nastati nutnost zajištění jiných nároků, by okolnosti — třeba na činnosti odpůrcově nezávislé — způsobily obavu, že vymáhání nároku bude zmařeno nebo stíženo, přece nebyly v tomto případě ani takové obavy osvědčeny. Nutno mít na mysli, že obsahem nároku, který má podle návrhu žalobcova býti zajištěn, jest, by žalovaná strana vyklidila a odevzdala pozemky, jež jí byly propachtovány pachtovní smlouvou ze dne 3. března 1928. Podle žaloby vznikl tento nárok tím, že žalovaná strana, neplnivši pachtovní smlouvu, způsobila automatické zrušení pachtovního poměru a už dopisem ze dne 29. března 1929 byla marně vyzvána, odevzdati pozemky. Podle § 1109 obč. zák. vrací se po skončení smlouvy propachtované pozemky se zřetelem k roční době, ve které pacht skončil, tak obdělané, jak té doby bývají. Nárok na odevzdání však vznikl nejpozději upomínkou žalobcovou ze dne 29. března 1929, by žalovaní propachtovatelé pozemky vrátili, to jest v době, kdy polní hospodářství jest v klidu, před jarními pracemi.

Že by nárok na odevzdání propachtovaných pozemků v tomto stavu byl ohrožen pokud se týče že by byla obava, že odevzdání bude zmařeno nebo stíženo nebo násilím zmařeno nebo že vznikne nenahraditelná škoda, není nijak osvědčeno. Muselo by navrhovateli býti aspoň tvrzeno neb osvědčeno, že se na propachtovaných pozemcích děje něco, čím by jejich odevzdání ve stavu předjarním bylo zmařeno nebo stíženo, nebo byla způsobena nenahraditelná škoda. By byla žalobci zajištěna dispozice s úrodou, se sklizní, není předmětem vymáhaného nároku na odevzdání propachtovaných pozemků v době zrušení smlouvy, t. j. 29. března 1929, poněvadž v tu dobu polní hospodářství není v období sklizně.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu,

n e b o ť

jeho vývody nebylo vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení, které dovolací soud sdílí a schvaluje. Stěžovatel odůvodňoval návrh na povolení prozatímného opatření jen tvrzením, že předpokládal, že žalovaní žalobní nárok na vyklizení pozemků uznají a pozemky vyklidí, takže bude moci ještě včas vykonati na pozemcích potřebné práce jarní, jakož i tvrzením, že se odpůrci pustili do sporu zřejmě jen z důvodu, by vyklizení a odevzdání pozemků oddálili až do konce hospodářského roku, by tak mohli všechnu úrodu s pozemků skliditi pro sebe, tím prý jest ohrožen, a jde mu prý o to, by toto nebezpečí bylo odvráceno. Rekursní soud zcela správně určil předmět stěžovatelova nároku, že jest jím odevzdání a vrácení propachtovaných pozemků ke dni 29. března 1929, tedy v době, kdy polní hospodářství není v období sklizně úrody a správně vystihl, že předmětem tohoto nároku není zajištění stěžovatelovy dispozice s úrodou. Tento nárok byl by nárokem na náhradu škody z důvodu bezesmluvního užívání původně propachtovaných a odpůrci stěžovatele nevrácených pozemků, tento nárok však není ani předmětem žaloby, ani předmětem požadovaného prozatímného opatření. Nepřípadný jest stěžovatelův poukaz k rozhodnutí sb. n. s. pod čís. 521, jehož právní větou jest sice, že za rozepře o zrušení smlouvy nájemní, pokud se týče před uplynutím lhůty výpovědní lze naříditi prozatímní opatření vnucenou správou najatého předmětu, ale z jehož odůvodnění a v něm obsaženého poukazu k čís. nařízení ze dne 16. listopadu 1858, čís. 213 ř. zák. o řízení v rozepřích ze smlouvy nájemní, zejména z poukazu k ustanovení § 14 tohoto nařízení jest zjevno, že »širokým doslovem § 381 ex. řádu, kryty jsou plnou měrou i případy, o nichž se zmiňovalo ustanovení § 14 cit. nařízení«, totiž »bylo-li nájemního předmětu užíváno protismluvně, nebo takovým způsobem, jímž předmět zřejmě byl vydán zhoršení, nebo znehodnocení, nebo ohrožen byl škodou nenahraditelnou«, což nedopadá v tomto případě.